

Odměna pro druhého

Alžběta Rývorová

Odměna pro druhého

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Alžběta Rývorová

Odměna pro druhého – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

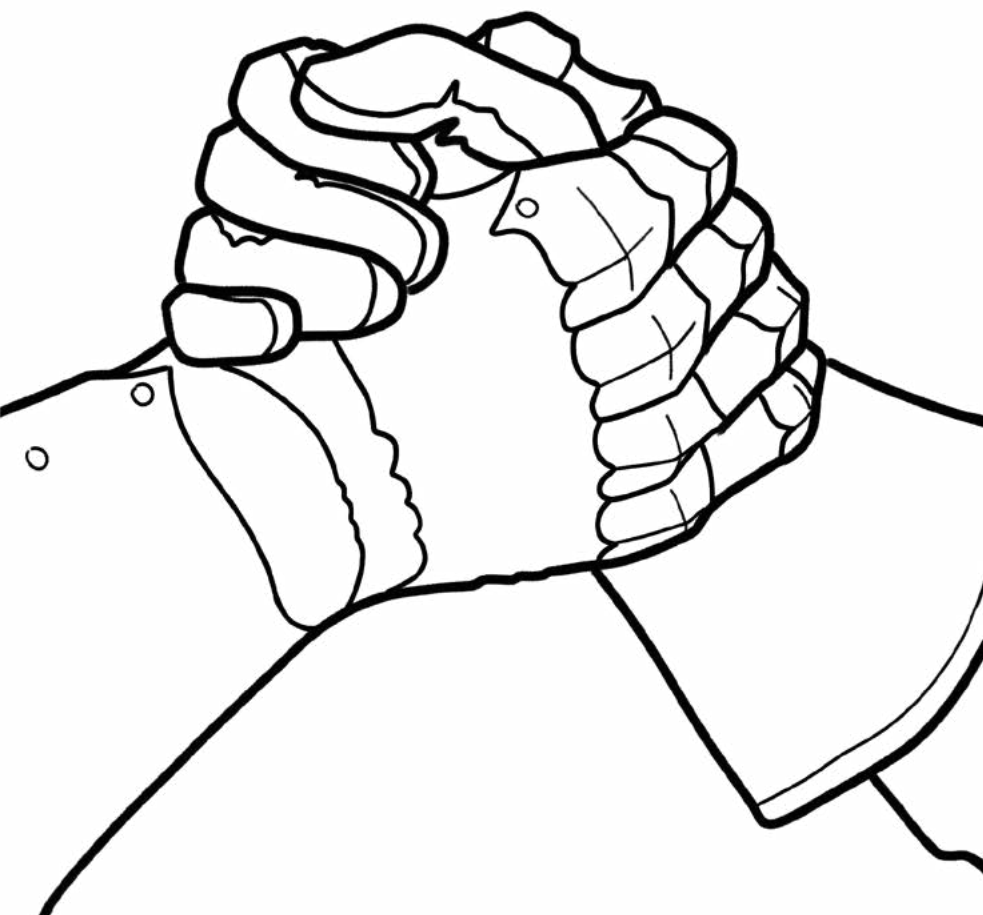
Odměna pro druhého

Alžběta Rývorová

● ■ pointa

Odměna pro druhého

Alžběta Rývorová

Copyright © Alžběta Rývorová, 2024

Ilustrace © Anna Shelepa, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-395-0

ISBN e-knihy 978-80-7691-535-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-536-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

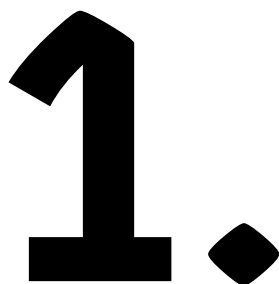
ISBN e-knihy 978-80-7691-530-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

S láskou mému muži Martinovi za podporu
a nekonečnou trpělivost.

Konečně se cesta naposledy stočila a Benediktův kůň nedočkavě vyrazil ze stínu lesa mezi sluncem ozářená obilná pole. Hnědák poznal, že se po tří denním putování v horku a prachu blíží odpočinek a pastva, co koňské hrdlo a žaludek ráčí. Chlapec se slámově světlými vlasy pozoroval tři míle vzdálené návrší, na němž stála nízká rozložitá tvrz. Jedna vysoká věž se vypínala nad krajinou a střežila bezpečí malého městečka Brodu, rozloženého na úbočí kopce. Obranu tvrže doplňovala mohutná kamenná hradba, která trojúhelníkovitě obepínala obytná a hospodářská stavení, v jejichž vzdálenějších rozích stály další dvě mnohem menší věže. Z východu oddělovala louky od lesů táhnoucích se až za obzor řeka Habrovka. Právě brod přes tuto řeku předurčil jméno tvrže a osady pod ní.

Benediktovi svítily oči nadšením. Proti pohraniční pevnůstce, kde se narodil, byl tohle hrad hodný krále. Místo, kde se hrdinské skutky konaly tak nějak samy od sebe a rytířské tituly se udělovaly denně. Sídlo statečných mužů, krásných panen a kolébka podivuhodných legend a bájí.

Benedikt navštívil Brod naposledy coby čtyřletý capart. Vezl se s matkou v kočáru jako dnes jeho pětileté sestřičky, dvojčata Eliška a Kateřina. Z té návštěvy si Benedikt moc nepamatoval. Na strýčka Teodora jen matně, dostal od něj

krásnou flétnu. Na tetu si nevzpomínal vůbec. Nejvíc mu v hlavě uvízla příhoda s čarodějnicí, i když mu to nikdo nevěřil. Každý přece ví, že čarodějnice žijí v hustých černých lesích, ne na krásných honosných tvrzcích. Tenkrát ho ta čarodějnice vedla za ruku někam do zahrady. Jenže to ji nepoznal, protože vypadala jako krásná víla. Dala mu jablko a mile se usmívala. Až venku u jezírka se najednou proměnila v čarodějnici s ošklivýma zlýma očima. Shodila ho do vody a ohavně se smála.

Rodiče tu historku vyprávějí jinak. Prý když ho na chvílku matka spustila z očí, vyběhl ven na zahradu a spadl do jezírka. Žádnou čarodějnici v okolí nikdo nikdy neviděl. Benův otec říkal, že si to všechno jen vymyslel, aby nedostal výprask, že neposlechl matku.

Teď už je Benedikt velký. Je mu třináct let, vlastně skoro čtrnáct. Jedou všichni na slavnost Severních valů pořádanou na počest vítězství nad nájezdníky ze severu, kteří se pokusili právě před patnácti lety napadnout království. Slavnosti se protáhnou až do žní. Chystá se velký trh, závody a rytířský turnaj. Napřed poměří síly omladina. Benedikt chce také závodit. Celý rok pilně trénoval a cvičil se ve všech disciplínách. Nepochyboval o tom, že uspěje, vždyť je přece syn Vratislava řečeného Udatný. Byl to on, kdo tenkrát velel jednotce na hranici a kdo dokázal udržet nepřítele až do příjezdu králova vojska, když se vojáci ze sousedního království pokusili obsadit horský předěl, neoprávněně posunout hranici a zabrat obchodní stezku a přilehlé usedlosti. Nebýt Benediktova otce, Laderijské království by utrpělo velké ztráty.

Poslední dny slavností jsou určeny soubojům dospělých mužů, bojovníků a rytířů. Dokonce přijede i král Vojtěch II. a vybere si z těch nejlepších nové členy své osobní gardy. Bude to úžasná podívaná. Benedikt radostí zavýskl, přidržel koně a počkal na zbytek jejich malého průvodu, aby se mohl o nadšení podělit s rodiči.

Pan Vratislav, správce Medvědí hory, si na poslední úsek cesty sedl do kočáru ke své ženě a dcerám. Pomohl jim co nejlépe rozložit polštáře, aby děvčata aspoň na chvíli usnula. Kočár se na nerovné cestě kolébal a kodrcal a všichni se už těšili, až budou mít nepohodlnou pouť za sebou. Vratislav přemýšlel, co mu tato cesta přinese. Na oslavy vítězství v dávné pohraniční bitce nevěřil. Královu přízeň a náklonnost bylo těžké získat a lehké ztratit. Už to jednou zažil na vlastní kůži. Pečlivě se připravil složit králi podrobné účty a dokázat mu, že je muž na svém místě a nejlepší správce Medvědí hory a okolních usedlostí, jakého si může přát. Vratislav stočil pohled ke své ženě. Obvykle hovorná a veselá paní Julie dnes mlčela a sledovala míhající se krajinu. Úzké rty měla pevně stisknuté a ukazováčkem si mnula špičku nosu. Doma chodila prostovlasá, ale na tuhle cestu si nasadila čepec vdané ženy a své krásné hnědočervené vlasy schovala pod něj. Vratislav věděl, co ji trápí. Bála se setkání s ní. Bála se o něj a bála se o děti. Nevěřila jí. Co když bude chtít jejího muže zpátky? Kdo by tak krásné ženě odolal? Vratislav ji chtěl nějak uklidnit a potěšit. Natáhl ruku a pohladil ji po rameni.

„Moc ti to sluší. Miluji tě. Jsem moc rád, že jedeš se mnou.“

Usmála se, ale než stačila něco říct, ozvalo se zvenku nadšené halekání jejich syna.

„Jsme tadyyy! Už vidím tvrz!“

Za půl hodiny vjeli na vnitřní nádvoří. Ze dveří vyběhl muž v zeleném, stříbrně prošívaném kabátci. V obličejí se velmi podobal Benediktovu otci, jen jeho postava nebyla tak štíhlá a svalnatá. Život v Brodu byl patrně o dost línější a pohodlnější než na hranici. Vladyka Teodor se široce usmíval, a hned jak Vratislav seskočil z koně, sevřel ho v medvědíh objetí.

„Vítej, bratře! Ani nevíš, jak rád tě vidím. Jaká byla cesta? Je tady strašný zmatek, doufám, že mi s tím pomůžete.“

„Spíš ho ještě znásobíme, neznáš pořádně moji smečku, Teo,“ smál se Vratislav.

Benedikt mezitím otevřel dveře kočáru, převzal si od matky postupně Kateřinu s Eliškou, postavil je na zem a pak podal ruku matce. Vystoupila a Teodor před ní vysekl dvorskou poklonu.

„Julie, má paní, jsi stále krásnější.“

„Zato ty jsi pořád stejný mluvka, Teodore,“ mrkla na švagra Julie a vrhla se mu kolem krku. „Jak se ti vede? A kdepak je tvá paní?“

Přes Teodorovu tvář přeletěl stín. „Gabriela je ve své ložnici. Bolí ji hlava... Jako obvykle.“ Vladykovi se před očima znovu odehrála včerejší ostrá hádka. Jeho žena se dozvěděla, co zamýšlí udělat s tvrzí, když nemají žádného dědice. Musel jí velice rázně připomenout, že tvrz je jeho a ona je „pouze“ jeho manželka a ve skutečnosti jí tu nepatří vůbec nic. Násilím zahnal obraz běsnící ženy ze své mysli a usmál se na švagrovou. „Snad dorazí na večeri na přivítanou. Ale dost o Gabriele, ještě jste mi nepředstavili své ratolesti. Tento mladý muž je zcela jistě Benedikt, moc dobře si na něj pamatuji,“ potřásl vladyka rukou rozpačitě se tvářícímu synovci.

„Ovšem tyto čarokrásné princezny neznám. Nejsou to snad pohádkové víly?“

Kateřina s Eliškou se pevně držely matky za sukni a vykukovaly na neznámého strýčka.

Vratislav nasadil obřadní tón. „Dovol, abych ti představil tvé neteře. Tady nalevo je Kateřina...“

Teodor podal Kateřině ruku. Dívce zčervenal nosík a bojovně vystrčila bradičku. Váhala, jestli se má rozplakat, nebo si prohlédnout toho zajímavého strejdu.

„... a napravo je Eliška.“

Vladyka natáhl ruku i k Elišce, ale ta vypískla, zabořila matce hlavu do sukne a odmítla se jí pustit.

„Nevadí, počkám si, až se rozkoukáš, princezno. Věčně se na mě snad mračit nebudeš, na to tu mám jinou,“ napůl pro sebe si povzdechl Teodor. „Dobrá, pojďte, ukážu vám vaše

pokoje, ať si můžete po cestě odpočinout. A Benedikte? Prý se chceš účastnit závodů? To by sis měl ještě dneska odpoledne okouknout bitevní pole dole pod jižními hradbami. Zítra ráno se začíná lukostřelbou.“

Benedikt zhltl oběd, který jim služebná donesla do pokoje. Zatímco matka ukládala unavená dvojčata k odpolednímu spánku, vytratil se z hlavní budovy, prošel obě nádvoří branou ven a dál směrem k jižnímu valu. Na rameni nesl zavěšený toulec s deseti šípy a v ruce držel luk. Dole pod hradbami už se trénovalo jako o život. Slaměné terče byly umístěny tak, aby slunce lučištníkům neoslňovalo oči a zároveň aby zbloudilé střely neškodně narazily na val nebo kamennou hradbu za ním. Benedikt se procházel kolem střelců a kritickým okem hodnotil jejich snažení. S uspokojením zjišťoval, že nikdo nepodává výrazně lepší výkon, než na jaký by si troufnul on sám. Došel skoro na konec řady, když si všiml, že jeden z mladých střelců není lučištník, ale lučištnice. Hnědovlasá dívka s napůl rozpleteným copem a šmouhou na čele právě soustředěně napínala luk. Tětiva zadrnčela, šíp proletěl těsně kolem terče a zabodl se do země. Dívka nespokojeně mlaskla a sáhla pro další šíp. Benedikt se uchechtl. Lučištnice se prudce otočila. Mohla být zhruba stejně stará jako on, ale – jak už to v tomto věku bývá – asi tak o půl hlavy vyšší.

„Ty seš kdo? Další křupan z venkova?“ mračila se na něj.

Benedikt se rozhodl přeslechnout toho křupana. Cítil se trošku provinile za to, jak se jí předtím smál.

„Já nevěděl, že závodí i holky,“ řekl smířlivým tónem, ale divoženku to rozpálilo ještě víc.

„Já zas nevěděla, že závodí i kojenci,“ odsekla.

Benedikt si představoval, jak máčí dívčin obličej v nejbližší bahnitě kaluži. Po chvíli však tuto lákavou vizi s lítostí opustil.

Už se k nim obracelo příliš mnoho zvědavých tváří. Rodiče ani strýček Teodor by určitě nechtěli, aby pobyt tady zahájil rvačkou, navíc s holkou. Doma mu pořád říkali, že se má chovat k ženám ohleduplně a rytířsky, ale už mu nikdo neporadil, jak to praktikovat na ujecená dvojčata nebo co si počít s takovouhle namyšlenou husou. Rozhodl se pro taktické vyjednávání.

„Jmenuji se Benedikt. Přijel jsem dnes ráno ze severní hranice. Chci závodit, ale vůbec to tu neznám, trochu bloudím.“

Taktika zabrala. Dívka špulila spodní ret a krčila čelo. Bojovnost vlčice v ní zápasila s obyčejnou ženskou upovídaností a touhou pochlubit se tomu venkovanovi, jak je to u nich všechno úžasné. Jen ať civí...!

„Já jsem Zuzana. Bydlím tady ve městě. Matka je švadlena. Šije šaty pro vladyku a pro *lejdy*.“

„Co je to *lejdy*?“ pokrčil čelo Benedikt.

„Ne co, ale kdo. To je vladykova manželka, paní Gabriela. Ona chce, aby se jí říkalo *lejdy*, je to vznešenější. Ona pochází z královského města Ladu, víš?“

Benedikt kývl hlavou a snažil se tvářit chápavě. Než stihl vstřebat jednu informaci, vychrtila na něj Zuzana další.

„Kde bydlíš? Máte něco pronajatého ve městě, nebo jste dole na pastvině ve stanovém táboře? Vlastně jsi říkal, že jste přijeli až dneska, tak to bydlíš určitě v táboře. Ve městě už nejméně týden není ani jeden volný pokoj. Matka dokonce pronajala i náš seník. Bydlí u nás dva opravdoví rytíři. Budou bojovat ve velkém turnaji, až přijede král. Tenhle týden jsou turnaje pro nás mladší. Ale taky jsou hodně těžké. V čem chceš závodit ty? Já v lukostřelbě a plavání přes řeku. Ještě můžeš v běhu a v souboji s meči, ale ne s opravdovými, jen s dřevěnými. Místo krve jsou pomazané barvou. A musíš se zaregistrovat u šafáře Petra, ale ten se ještě nevrátil z oběda. Nechceš si zatím vyzkoušet lukostřelbu, když už jsi tady? Můžu ti říkat Bene? Benedikt je strašně dlouhé jméno a hodí se tak akorát pro nějakého tlustého dědka.“

Benedikt otevřel pusy a zase ji zavřel, jelikož zjistil, že ne-
zvládne odpovědět na všechny otázky, protože není v lidských,
přesněji řečeno v mužských silách si je všechny zapamatovat.

Nakonec se vzmožil jen na: „Hmmm. Jo.“

Zuzana dala ruce v bok a naklonila hlavu na stranu. Be-
nedikt se pokusil prohrabat vším, co mu během předchozí
minuty přistálo v uších.

„No tak!“ dupla nohou.

„Tak co?“ zeptal se.

„Budeš střílet, nebo ne? To, co držíš v ruce, je luk a támhle
jsou terče. Ty jsi nějaký pomalejší v myšlení, že?“

Benedikt cítil, jak rudne. Položil si toulec k nohám a hned
jeden šíp založil do tětivy. Konečně něco, čemu rozumí. Sou-
středil se na cíl a snažil se nevnímat to strašné stvoření ve-
dle sebe. Hvííízd! Šíp se zabodl doprostřed mezi pravý okraj
a střed terče.

„Docela to ušlo,“ přimhouřila oči dívka.

Benedikt vypustil další šíp. Tentokrát uvízl středu blíž, ale
zase moc vlevo. Nečekal na Zuzaninu reakci a vystřelil potřetí.
Střed! Teprve teď se otočil.

„Říkala jsi něco?“

„Jo, že bude psina!“ Poprvé se na Benedikta usmála. „Támhle
jde šafář Petr. Má seznamy všech soutěžících. Jestli chceš zá-
vodit, musí si tě zapsat.“

Benedikt si jen tak tak stihnul posbírat svoje šípy a už ho
vlekla k chlapíkovi na druhé straně střílnice.

„Pane Petře, zapište si tady Bena. Střelí skvěle. Je to můj
přítel. Přijel teprve dneska.“

Šafář si Benedikta přísně prohlédl od hlavy až k patě.
„Chceš závodit v lukostřelbě?“ zeptal se a rozložil si seznamy
na malém dřevěném stolku.

„Chci zkusit všechno. Luk, meč, běh i plavání.“

„No, ty si teda troufáš,“ zasmál se šafář. „Jakpak se jmenuješ
a odkud jsi?“

„Benedikt, syn pana Vratislava, přijeli jsme z Medvědí hory.“

Petr se na Benedikta znovu dlouze zadíval.

„Aaaha. Vás už mám, pane Benedikte, zapsaného od včerejška. Přihlásil vás osobně vladyka Teodor. Můžete vesele trénovat a ráno se uvidíme tady.“

Pak se šafář otočil na Zuzanu.

„Říkala jsi tvůj přítel Ben, Zuzi? Že jsi ostrá holka, to jsem věděl, ale že jsi až tak rychlá... Ty to někam dotáhneš.“ Teď pro změnu otvírala a zavírala pusou zase ona.

Benedikt popadl dívku za loket a táhl ji pryč. Mlčící Zuzana vypadala mnohem sympatičtěji.

„Pojď, slíbila jsi, že mě tu provedeš... Zuzi!“

Poslušně ušla několik kroků, než se vzpamatovala. „Počkej! Tvůj otec je vážně pan Vratislav z Medvědí hory?“

„Hmm... ano.“

„TEN Vratislav?“

„To nevím. Jiného Vratislava neznám.“

„Myslím ten, co ubránil hranici, když nás napadli. Bratr našeho vladyky. Ten, co je kvůli němu tady ta oslava a ten, co kvůli němu přijede i král?!“

„Asi ano, já to neviděl. Tenkrát jsem ještě nebyl na světě, zazubil se Benedikt. „Otec říká, že je to zásluha všech. Že on jen dokázal udržet hradiště a kousek hranice u průsmyku, než přišla posila.“

Zuzana pokrčila čelo: „Poslyš a... musím ti... vám... říkat pane Benedikte?“

„Jistěže ne. Ben je mnohem lepší. Máš pravdu... Zuzi! A teď už pojď, ať to do večera stihneme všechno obejít. Nevím jak ty, ale já bych dostal pár pohlavků, kdybych přišel pozdě na večeri.“

„Já myslela, že jsi nějaký křupan ze zapadákova. A ty jsi zatím urozený...“

„...urozený křupan ze zapadákova,“ skočil jí do řeči. Oba se rozesmáli.

Zuzana se role průvodkyně ujala s vervou a nadšením. Ukázala Benediktovi trasu pro běžecký závod i kolbiště pro souboje s dřevěnými meči, který zajímal chlapce z města i okolních vesnic nejvíc. Ve čtverci vysypaném říčním pískem do sebe bušilo klacky hned několik mladistvých adeptů na rytířský titul. Zuzana všem představovala Benedikta jako přítele Bena ze severu. Chlapci ho lákali, ať si jde s nimi zatrénovat, ale on okoukl pár ošklivě vypadajících modřin a podlitin, co už mezitím některým zápasníkům naskákaly, a zcela správně odhadl taktiku místních borců: koho se podaří vyřadit dneska, ten jim pozítří vítězství nevyfoukne. Rozhodl se šetřit síly a zdraví na ostrý boj. Vymluvil se, že ještě neviděl řeku, a nechal se tam Zuzanou odvést.

Cestou prošli stanový tábor pro poutníky, kteří přijeli na slavnost. Tábor už byl rozlohou skoro tak velký jako samotný Brod. Nejlepší místa těsně kolem hlavní cesty zabrali bohatší kupci a řemeslníci. Odtud uvidí královský průvod nejlépe. Za tato místa museli poutníci platit. Mezi pestrobarevnými stany různých tvarů a velikostí pravidelně projížděly stráže, vybíraly poplatky a dohlížely na pořádek, dostatečné rozestupy mezi stany a bezpečnost zbudovaných ohnišť. O kus dál stála společná ohrada pro tažná zvířata. A teprve za ní se nacházel tábor pro chudší poutníky. Mnozí neměli ani stan. Jen si na noc rozložili na zem pokrývky a houně a přes den nosili po městě celý svůj majetek na zádech.

I u řeky Habrovky se to hemžilo závodníky a zvědavci. Voda v horkém odpoledni lákala. Benedikt se začal se svlékat.

„Jdeš taky?“ zeptal se Zuzany.

„Ne, nemám se do čeho převléknout. Už to mám dávno natrénované. Plavu tady odmala. Počkám na tebe.“

Benedikt se přebrodivil přes mělčinu a ponořil se do vody. Řeka byla teplejší než u nich doma, ale také mnohem širší. Přepřel volně na druhou stranu. Cestou dával pozor, jaký a jak silný je kde proud. Na zpáteční cestě zrychlil. Přepřel Habrovku ještě jednou tam a zpátky. Cítil se sebejistě.

„Tak co?“ ptal se Zuzany na názor, když vylezl z vody.

„Ale jo, na hladině se udržíš. Neboj, kdybys měl problémy, jsem ochotna vykašlat se na vítězství a vrátit se pro tebe.“

„Vážně vtipné,“ ušklíbl se Ben.

Vrátili se zpátky k běžecké trase. Zuzana ho poučovala: „Poběží se odtud, přes louku k lesu. Tam jak stojí ten velký dub. Oběhneš ho, vrátíš se sem, pak znovu k lesu okolo dubu a zpátky do cíle.“

Ben položil luk i toulec na zem. „Jdeš se mnou?“

„Ne, běhání mi moc nejde. Nerada prohrávám.“

Vyrazil. Přes nedávno posekanou louku to šlo snadno. Žádné kameny a kořeny. Při druhém kole zrychlil a poslední čtvrtinu utíkal na maximum. Zastavil v cíli a oddechoval. Zuzana se tvářila kriticky. „Musíš přidat. Naši kluci mají tuhle trasu v malíku.“

Došli spolu svorně až do městečka. Rozloučili se jako nejlepší přátelé. Ben upaloval nahoru do tvrze. Během dne viděl a zažil tolik nového, že málem zapomněl na slavnostní večeri. Poprvé v životě se smí zúčastnit tak velkého společenského setkání dospělých. Nevěděl, jestli se víc těší, nebo je nervózní. Hlavně aby neudělal otcí ostudu.

Paní Julie a chůva trávilý odpoledne vybalováním věcí a zútl-ňováním dvou místností, které se na pár dnů stanou jejich domovem. Dvojčata unavená cestováním po obědě usnula i bez přemlouvání a pohádky.

Vratislava pozval vladyka do své pracovny na džbáněk piva. Prý na spláchnutí prachu. Chtěl s ním mluvit o samotě. Teodor pomalu upíjel z poháru a přemýšlel jak začít. Vratislav ho po očku pozoroval a čekal. Vzpomínal na poslední večer před mnoha lety, kdy se spolu naposledy opili pálenkou. Ta noc jim oběma změnila život. Od té doby se ani jeden ničeho silnějšího, než je pivo, víno a medovina, nedotkl. Dělal si o bratra starosti. Ačkoliv je dělily jen tři roky, Teodor mu náhle připadal starší, unavenější a smutnější. Čím dál víc se podobal jejich otci. Věděl, co za tím je, a vůbec se mu to nelíbilo.

„Co Gabriela?“ zeptal se.

Teodor zachmuřeně mávl rukou. „Nějak se dozvěděla, že jsem určil dědicem panství Benedikta. Chovala se včera jako smyslů zbavená. Ona si snad myslí, že po mé smrti zůstane všechno jí. Musel jsem ji hodně ostře vrátit ze světa snů do skutečnosti. Ještě nikdy jsem ji za nic neuhodil, ale včera jsem se málem neudržel. Kdyby měla po ruce dýku, nejspíš by mě zabila.“ Vypil svůj pohár naráz a dolil si další.

2.

Vratislav si povzdechl. „Měl jsi ji už dávno poslat zpátky k otci.“

Teodor rázně zavrtěl hlavou. „Ne! To už jsme si přece vyjasnili. Slíbil jsem, že se o ni postarám. Slovo dělá muže a muž musí nést následky i svých nejhlupejších činů a rozhodnutí. A já jsem muž!“

„O tom nikdo nepochybuje, ale...“

Vladyka bouchl pěstí do stolu. „Už se o tom nebudeme bavit!“

Vratislav rozhodil dlaně. „Nic ve zlém, bratře. Už mlčím. Jen mi slib, že se k ní nikdy nebudeš obracet zády.“

Zavládlo opět mlčení. Prolomil ho Teodor. „Jak ti to jde v Medvědí hoře?“

„Myslím, že dobře. Na to, že se ve skalách nemůžeme spoléhat na úrodu, to ujde. Vyděláváme dost obchodem. Jsme první osada na stezce hned za hraničním průsmykem. Mám s sebou hospodářské a účetní knihy. Král bude spokojen.“

Teodor se hořce usmál. „Myslím, že je s tebou bohužel spokojen až přespříliš.“

„Jak to myslíš?“ pokrčil čelo mladší bratr.

„Dostal jsem zprávy z Ladu. Tajné zprávy. S letošním podnikem v Medvědí hoře končíš.“

„Proč?“ vyskočil Vratislav ze židle. „Vždyť dělám všechno, co po mně chce!“

„No právě. Král se rozhodl velkoryse ti odpustit a chystá se povolat tě zpátky do své osobní gardy jako nového velitele. Přišel na to, že tolik schopných a věrných mužů a vojáků, jako jsi ty, zas tak moc nemá.“

Vratislav si pomalu sedl zpátky. „K čertu! A já už věřil, že budu mít klid do konce života. To není dobré. To vůbec není dobré!“

Slavnostní večeře, na kterou se Benedikt tolik těšil, se nudně vlekla. Radši by ještě chvíli venku sledoval taktiky svých soupeřů a poznával okolí strýčkovy tvrze. Pohled na loveckou trofej v podobě majestátního orla visícího nad krbem jen umocnil jeho pocit stísněnosti. Myslel na volnost a svobodné toulky po kraji, které doma tolik miloval.

Kromě rodičů seděl u stolu i nějaký starší muž od Ladského dvora. Z útržku hovoru pochopil, že je to králův komoří. Přijel o pár dní dřív a dohlížel na to, aby tu měl král připravené všechno, na co je zvyklý. Pak tu bylo několik lidí, které Benedikt neznal, a nějací urození hosté, kteří přijeli na oslavu už teď. Dále tu seděl důležitě se tvářící mladý muž, kterého vladyka představil jako hraběte Konstantina, vyslance z Fillgaru. On jediný Benedikta zaujal, protože právě z Fillgaru přijeli tenkrát nájezdníci, kteří napadli severní hranici. Hrabě Konstantin se uměl dobře a nápadně obléknout. Benedikt si pohrdavě pomyslel, že se určitě strojí lépe než princezna na ples. On si snad i vlasy stáčí do kudrlin a polévá se nějakou smradlavou vodou jako naše hospodyně v Medvědí hoře.

Paní Gabriela se ukázala až v polovině večera a dala si na svém příchodu opravdu záležet. Zastavila se ve dveřích a počkala, až se k ní obrátí všechny oči v sále. Potom se vydala ke stolu pomalým ladným krokem. Lehce se vlnila v bocích a Ben na ni zíral s otevřenou pusou. Na rozdíl od místních zvyků neměla hlavu zakrytou, jak se na vdanou ženu sluší. Dlouhé zlatavé vlasy, které jí padaly skoro do pasu, zdobil jen malý vyšívaný čepeček. Světle modré vypasované šaty s provokativně hlubokým výstřihem zdůrazňovaly její štíhlou a vysokou postavu. V Benediktovi ten pohled vyvolával pocity, které neznal. Nijak zvlášť se s rodinou svého muže nevíkala. Tvářila se otráveně a znuděně a sotva vzala Vratislava a Julii na vědomí krátkým kývnutím hlavy. Místo aby usedla na volné místo vedle svého manžela, zamířila k hraběti z Fillgaru. Vyskočil a s hlubokou úklonou jí odsunul židli vedle sebe. Vladyka

svraštil obočí a pokračoval v diskuzi s jedním z hostů, jako by bylo vše v pořádku.

Hovor se točil kolem organizace slavnosti a věcí, kterým Benedikt nerozuměl a ani rozumět netoužil. Začal si krátit čas pozorováním stolovníků. Nakonec se pohledem opět vrátil k vyslanci. Zdálo se, že on je jediný, na koho se teta Gabriela usmívá. Benovi se dokonce zdálo, že se usmívá až moc. Hrabě se k ní v jednu chvíli důvěrně naklonil a něco jí šeptal. Vladyka Teodor si jejich počínání nevšímal. Benedikta to zlobilo. Kdyby byla Gabriela jeho žena, určitě by už panu velvyslanci vrazil jednu do zubů. Zaměřil svou pozornost na tetu. Vypadala jemně a křehce. Měla krásné velké modré oči. Takhle nějak si Benedikt představoval víly a princezny, když jako malý poslouchal pohádky. Ačkoliv... princezny jsou určitě o dost mladší.

Teta Gabriela se opět zasmála něčemu, co jí říkal vyslanec. Sáhla do mísy pro jablko. Už se do něj chtěla zakousnout, když vtom ucítila Benův pohled. Jejich oči se střetly a čas se zastavil. Benovi se stáhl žaludek dávným děsem a srdce se mu rychle rozbušilo. Nemohl se od jejího pohledu odtrhnout. Krásné modré oči se změnilly v hluboké, smrtící tůně a Benedikt cítil, že ztrácí dech.

„Jsi v pořádku? Není ti špatně?“ dotkla se matka starostlivě jeho ramene. V tu chvíli zachytila Gabrielin pohled i ona. Okamžik se obě mlčky měřily. Nakonec Gabriela sklopila řasy. Obrátila se znovu k vyslanci. „Vaše historky jsou tak zábavné, hrabě...“

Julie stiskla synovo rameno.

„Pojď, jsi unavený. Musíš se pořádně vyspat na ty zítřejší závody, nebo nebudeš mít ani sílu napnout luk.“

Benedikt neprotestoval a zvedl se ze židle.

„To je taky nápad, vodit děti mezi vznešenou společností,“ pronesla Gabriela a vyslanec se zasmál. Julie věnovala švagrové ledový pohled. Vladykova žena se posměšně ušklíbla a poslala